

Full diocesà

25 d'octubre del 2026

p4 i p5 —Dijous, matinal sobre el catecumenat i inauguració de curs a l'ISCRVic

p6 —Any Manuel de Falla: la fe i la pietat del gran compositor

Preguem per la plena recuperació del Papa

El papa Lleó XIV es va recuperar al Policlínic Gemelli de Roma després de la intervenció quirúrgica del dimarts dia 13 d'octubre per a extirpar-li un adenocarcinoma pulmonar. L'operació, en què se li va extreure el lòbul inferior del pulmó dret mitjançant una tècnica videoassistida, es desenvolupà amb èxit i sense complicacions. El mateix pontífex havia anunciat, després de l'àngelus del diumenge anterior, que li havien detectat un nòdul en una fase molt primerenca i ben localitzat. Aleshores va agrair la proximitat dels fidels i s'encomanà a les seves pregàries.

Les informacions difoses per la Santa Seu el 15 d'octubre assenyalen que l'evolució postoperatòria transcorre amb normalitat. Els controls mèdics han donat resultats normals i la radiografia de tòrax mostra una bona recuperació del pulmó

operat. El Sant Pare ja realitza les activitats quotidianes de manera autònoma i continua les sessions de fisioteràpia.

En declaracions a la COPE, el cirurgià toràcic Diego González Rivas ha ofert una valoració esperançadora: si es confirma que el tumor es trobava en una fase inicial, potser no caldrà cap tractament addicional. Aquesta possibilitat, però, dependrà dels resultats definitius de l'anàlisi patològica.

Des del Full Diocesà ens unim a la pregària de tota l'Església per la plena recuperació de Lleó XIV. Demanem al Senyor que li concedeixi salut, fortalesa i serenor i que sostingui els professionals sanitaris que l'atenen. Que Maria, Mare de l'Església, l'acompanyi en aquesta convalescència i l'ajudi a reprendre el seu servei al poble de Déu.

«Si ell alçava a mi el seu clam, jo l'escoltaria, perquè soc compassiu»

Diumenge XXX durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de l'Èxode

El Senyor diu: «No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte. No maltractis cap viuda ni cap orfe: si els maltractes i al·len a mi el seu clam, jo l'escollaré i, encès d'indignació, us mataré amb l'espasa; les vostres dones quedaran viudes, i orfes els vostres fills.

Si prestes diners a algú del meu poble, als pobres que viuen amb tu, no facis com els usurers: no li exigeixis els interessos. Si et quedes com a penyora el mantell d'algú, torna-l'hi abans no es pongui el sol. És tot el que té per abrigar-se, el mantell que l'embolcalla. Amb què dormiria? Si ell alçava a mi el seu clam, jo l'escoltaria, perquè soc compassiu.»

(22,20-26)

Salm responsorial

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.

[17]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, ja sabeu el que fèiem per vosaltres mentre érem a la vostra ciutat. També vosaltres heu imitat el nostre exemple i el del Senyor, acollint la paraula de Déu enmig de moltes adversitats, plens del goig de l'Esperit Sant. Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acaia, perquè, des de la vostra ciutat, s'ha estès el ressò de la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i a Acaia, pertot arreu parlen de la vostra conversió de manera que no ens cal afegir-hi res: ells mateixos contenen com va ser la nostra arribada entre vosaltres i com abandonàreu els ídols i us convertíreu a Déu per adorar només el Déu viu i veritable i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts i que ens salvarà de la pena en el judici que ha de venir.

(1,5c-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, quan els fariseus s'assabentaren que Jesús havia fet callar els saduceus, es tornaren a reunir, i un d'ells, mestre de la Llei, per provar-lo, li va fer aquesta

pregunta: «Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?» Jesús li contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots. El segon és molt semblant: estima els altres com a tu mateix. Tots els manaments escrits en els llibres de la Llei i dels Profetes venen d'aquests dos.»

(22,34-40)

«Estima el Senyor,
el teu Déu, amb tot
el cor, amb tota
l'ànima, amb tot el
pensament. Aquest
és el manament més
gran i el primer de
tots. El segon és molt
semblant: estima
els altres com a tu
mateix»

«Li preguntà per posar-lo a prova»

Andrey Castrillón, prev.

Quan alguna situació ens posa contra les cordes, no sempre tenim temps de pensar gaire què direm o com reaccionarem. És aleshores quan surt de nosaltres allò que realment ens sosté i acaba mostrant qui som. Avui, l'evangelí suggereix quelcom semblant amb la pregunta que el mestre de la Llei adreça a Jesús. Vol posar-lo a prova, és a dir, portar-lo fins a una situació que permeti de mesurar-lo, veure com respon i quin és el seu punt més feble.

Aquí ressona amb força l'episodi de les temptacions al desert. Allà el temptador intentava desplaçar Jesús de la confiança en el Pare, proposant-li altres camins, altres seguretats i altres maneres d'exercir allò que era. Jesús no va entrar en aquell joc: davant de cada insinuació va pregar amb la Paraula de Déu i hi va romandre fidel.

Ara, amb una nova prova, torna a fer el mateix: no es deixa provocar per aquella pregunta capciosa, sinó que recita el xemà —pregària que confessa el cor de la fe jueva— per deixar clar que la seva existència està totalment orientada vers el Pare i oberta, en conseqüència, a l'amor als altres. Des d'aquí pren força la frase final: «d'aquests dos manaments depenen tota la Llei i els Profetes.» Tot hi troba el seu centre, el criteri que ho ordena i que li dona sentit.

Sovint tenim la temptació de reduir la nostra fe a paraules o pràctiques externes sense que arribin a fonamentar realment tota la nostra vida. Altres vegades, davant les proves, ens deixem portar per les nostres febleses i fragilitats. L'evangelí d'avui ens recorda que l'amor a Déu fet concret en l'amor al proïsme ha de convertir-se en la realitat des de la qual se sostingui tot el que som i vivim.

La imatge

La pregunta dels fariseus és sobre el manament principal de la llei de Déu. S'entén que per guardar-lo amb respecte i complir-lo per damunt dels altres. Ells en sabien tota una llista i discutien com complir-los. Jesús n'hi posa dos: l'amor a Déu i al pròxim. La dificultat, tanmateix, continua: com complir-los? ¿Fent petons enlaire —com explicava un infant— o pensant bé de tothom?

El petó (1969). Picasso

Agenda

Lit. hores: Setmana II

26 dilluns

—Sts. Llucià i Marcià, màrtirs, patrons de Vic
Ef 4,32-5,8 / Salm 1 / Lc 13,10-17

27 dimarts

—Sant Frumenci, mr.
Ef 5,21-33 / Salm 127 / Lc 13,18-21

28 dimecres

—St. Simeó Cananeu i St. Judes Tadeu, apòstols
Ef 2,19-22 / Salm 18 / Lc 6,12-19

29 dijous

—Sant Narcís, bisbe i mr.
Ef 6,10-20 / Salm 143 / Lc 13,31-35

30 divendres

—Sant Gerard de Potença
Ef 4,1-6 / Salm 23 / Lc 12,54-59

31 dissabte

—Sant Quintí, mr.
Fl 1,1-11 / Salm 110 / Lc 14,1-6

1 Tots Sants

Novembre, consagrat a les ànimes del purgatori
Ap 7,2-4.9-14 / Salm 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a

Matinal de formació sobre el catecumenat d'adults

Redacció

El dijous dia 29 d'octubre, de 10.30 a 13.30 h, al Seminari de Vic, tindrà lloc una matinal de formació sobre el catecu-

menat d'adults. La proposta va especialment adreçada als preveres, però també és oberta als catequistes i a tots els interessats en l'acompanyament dels qui volen iniciar el camí de la fe cristiana.

La jornada vol donar resposta al repte d'acollir els joves i adults que, en nombre creixent, demanen formar part de l'Església. Per això, tindrà un caire pràctic, amb orientacions concretes per ajudar les parròquies a acompanyar-los durant el procés d'iniciació cristiana i afavorir la seva integració a la comunitat.

Al llarg del matí es presentaran, pas a pas, les etapes i els ritus del catecumenat, així com la tramitació dels expedients corresponents. També s'abordaran la capacitació dels catequistes d'adults i la resolució de casos concrets, amb la voluntat d'oferir eines útils per a la tasca pastoral.

Durant la matinal es presentarà el catecisme per a adults *Busqueu el Senyor*, que es podrà adquirir juntament amb el *Ritual d'Iniciació Cristiana d'Adults (RICA)*.

Per a facilitar l'organització i preparar els materials, es demana d'inscriure's prèviament mitjançant aquest formulari: <https://forms.cloud.microsoft/e/MevpaY4YVd>

80 persones amb llar gràcies a la Masoveria Urbana

La Masoveria Urbana, que forma part del programa d'habitatge de Càritas Arxiprestal de Manresa, és un projecte social innovador que ja suma 24 pisos. Disposar d'una llar és la base perquè les persones poden recuperar l'estabilitat i la seguretat. Des del 2015, any d'inici del projecte, la Masoveria Urbana ha beneficiat 80 persones, comptant adults i infants.

Es tracta d'una fórmula jurídica en què el propietari cedeix l'ús d'un immoble deshabitat o deteriorat a canvi que el masover o masovera assumeixi els costos, el temps i el treball de rehabilitar-lo i mantenir-lo.

Càritas Arxiprestal de Manresa fa una crida als propietaris de pisos que necessiten ser reformats perquè els posi a disposició de famílies que, després de rehabilitar-lo, hi viuran amb un contracte de lloguer assequible. És un projecte en benefici de la comunitat, tant de propietaris com de llogaters. Tel. 93 872 15 42 i correu electrònic caritas.manresa@caritasdiocesnavic.cat.

Nomenaments parroquials

El nostre bisbe Romà ha signat dos nomenaments parroquials:

Mn. Erlin Andrey Castrillón Madrid, rector de les parròquies de Sant Pere d'Osor i Santa Maria del Coll, 2 d'octubre.

Fra Gil Parés i Casellas, O.F.M. Cap., vicari de la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada, 6 d'octubre.

Inauguració del curs a l'ISCRVic amb el Dr. Xavier Escribano parlant del cel

Aquest dijous al Seminari

El dijous dia 29 d'octubre, a 2/4 de 7 del vespre, tindrà lloc la inauguració del curs 2026-2027 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic (ISCRVic). L'acte començarà amb una missa a l'església del Seminari, presidida pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova i Casanova. Tot seguit, a 2/4 de 8, es pronunciarà la lliçó inaugural amb el títol «Entre el cel i la terra: encarnació a Berlín», que anirà a càrrec del Dr. Xavier Escribano, professor d'Antropologia Filosòfica a la Universitat Internacional de Catalunya, a la sala de recessos del Seminari de Vic.

A partir d'una lectura en clau fenomenològica del film *El cel sobre Berlín* (Wim Wenders, 1987), Xavier Escribano es proposa d'explorar què pot voler dir i quin interès pot tenir, per a un ésser purament espiritual i immaterial com un àngel, la participació en la natura material del cos humà. Interpretant el film de Wenders com la «història d'una encarnació», el conferenciant desenvoluparà la narrativa del procés pel qual un ésser invisible, inaudible, intangible, un «habitant del cel» —per dir-ho així— arriba a esdevenir un individu de carn i ossos, és a dir, algú que pot entrar plenament en contacte amb el món, amb ell mateix i amb els altres, no solament a través de

la percepció sensorial, sinó molt particularment a través del desig, l'afectivitat i la cura.

L'autor de la lliçó inaugural, Xavier Escribano, és doctor en Filosofia per la Universitat de Barcelona i professor d'Antropologia Filosòfica a la Universitat Internacional de Catalunya. Dirigeix el grup de recerca interdisciplinari «SARX. Grup de Recerca en Antropologia de la Corporalitat». Recentment ha publicat com a editor la monografia *Vivir del aire, pensar la respiración. Ensayos filosóficos e interdisciplinarios de Antropología de la Corporalidad* (Ed. Síntesis, 2024).

Per altra banda, també en el decurs de la inauguració del curs, es presentarà el primer número de la nova *Revista Internacional de Teologia Textos*. Es tracta d'una publicació acadèmica de l'ISCRVic que recull i difon estudis, articles i aportacions de caràcter filosòfic, teològic, humanístic i interdisciplinari, així com textos derivats de les activitats acadèmiques de l'Institut. Amb una vocació alhora institucional, científica i internacional, la revista vol ser un espai de reflexió i diàleg sobre les grans qüestions de la persona, la cultura, la filosofia i la fe cristiana, posant el pensament al servei de la recerca de la veritat i de la comprensió de l'ésser humà.

Manuel de Falla: la música amb l'esperit de genolls

Redacció

Enguany, celebrem l'Any Falla, que commemora el 150è aniversari del naixement de Manuel de Falla (1876-1946) i el vuitantè de la seva mort. Concerts, exposicions i altres activitats conviden a redescobrir un dels grans compositors de la música espanyola. La commemoració també permet d'acostar-nos a una dimensió essencial de la seva personalitat: la fe catòlica, que va impregnar la seva vida interior i la manera d'entendre la creació artística.

El recolliment de la pregària

La pregària ocupava un lloc central en la seva vida. El compositor Francis Poulenc en va deixar un testimoni especialment expressiu. Durant una passejada per Venècia, el setembre de 1932, tots dos van entrar en una petita església. Falla es va posar a resar amb un recolliment tan profund que semblava aliè a tot el que l'envoltava. Quan Poulenc li va tocar suaument l'espatlla, el músic el mirà un instant i tornà a submergir-se en l'oració. Aquella escena esdevingué el darrer record que Poulenc conservaria del seu amic. L'espiritualitat de Falla també es nodria de la lectura i la meditació. Durant els anys de Granada, va estudiar i anotar

el Catecisme del Concili de Trento. La fe li plantejava preguntes i exigències concretes: volia comprendre allò que creia i viure-hi d'acord. Aquesta sensibilitat religiosa, però, també va anar acompanyada d'escrúpols morals.

La memòria dels difunts

Les disposicions personals que va escriure en 1932 mostren la importància que concedia a la pregària pels difunts. Hi demanava misses anuals pels seus familiars i sufragis pel sacerdot Francisco de Paula Fedriani, el seu primer confessor i director espiritual. El recordava amb gratitud pels consells que l'havien ajudat a afermar la fe i a assumir les obligacions pròpies d'un deixeble de Jesucrist. Aquest document revela fins a quin punt la seva vida espiritual estava vinculada als sacraments, a l'acompanyament sacerdotal i a la comunió amb els qui l'havien precedit.

Reverència davant l'Eucaristia

La seva actitud envers el Santíssim Sagrament queda reflectida en la resposta a Federico García Lorca arran de la seva oda eucarística. Falla afirmava que, si abordés aquell tema, ho faria amb l'esperit «posat de genolls». La imatge expressa el respecte amb què s'acostava al misteri i la consciència que el talent havia de posar-se al seu servei. En 1926 també havia confiat al sacerdot i músic Joan Maria Thomàs el disseny de compondre una missa, demanant a Déu de poder fer-ho dignament i amb serenor d'esperit. El projecte no es va materialitzar, però testimonia el seu anhel d'unir música i adoració.

La bellesa oberta a Déu

Les seves inquietuds religioses van trobar una expressió especial en *Atlàntida*, obra basada en el poema de Jacint Verdaguer. Hi va treballar durant els darrers vint anys de la seva vida i la deixà inacabada. El pecat, la redempció i la renovació de l'ésser humà per la fe en Crist formaven part de l'horitzó espiritual amb què concebé aquesta peça. A la seva tomba, a la cripta de la catedral de Cadis, hi figura la inscripció *Soli Deo honor et gloria*: només a Déu l'honor i la glòria. Aquestes paraules conviden a llegir el seu llegat des de la humilitat d'un creient que, entre exigències i inquietuds, va cercar Déu en la pregària i en la bellesa.

L'Ateneu Sant Pacià comença el curs amb la mirada posada en la persona i la IA

L'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) va inaugurar el curs 2026-2027 el 8 d'octubre, a l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona, en un acte presidit pel cardenal Joan Josep Omella, gran canceller de la institució, amb l'assistència dels bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya.

En la missa prèvia, Omella va destacar les possibilitats de la intel·ligència artificial en l'educació, però també advertí dels seus perills i mancances. Recordant l'encíclica *Magnifica humanitas*, de Lleó XIV, insistí en la necessitat de continuar confiant en la intel·ligència natural rebuda de Déu.

El rector, Joan Torra, renovat per a un segon trienni, va anunciar que la persona humana ocuparia el centre de la

reflexió acadèmica del curs. En aquesta línia, avançà la celebració d'un congrés, a finals de febrer del 2027, sobre la relació entre persona, intel·ligència artificial i saviesa. També explicà que la petició perquè l'Institut de Litúrgia esdevingués facultat continuava pendent, en el marc de la revisió dels centres superiors d'estudis teològics d'Espanya.

La lliçó inaugural va anar a càrrec de Marcos Aceituno, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, que analitzà la dramatització de l'Èxode d'Ezequiel el Tràgic com a exemple de diàleg entre la Bíblia i la cultura grega.

Durant el curs 2025-2026 les tres facultats i l'Institut de Litúrgia de l'Ateneu van comptar amb 573 alumnes en les seves activitats acadèmiques i formatives.

Una teologia al servei de l'esperança

La teòloga argentina Emilce Cuda, secretària de la Pontifícia Comissió per a l'Amèrica Llatina, va inaugurar el 30 de setembre a Barcelona el curs de Cristianisme i Justícia. En la seva intervenció reivindicà una teologia arrelada en la realitat, construïda amb el poble i atenta als reptes del nostre temps.

Davant les profundes transformacions socials i tecnològiques, Cuda va defensar que la teologia ha de dialogar amb la ciència, l'economia i la cultura, mantenint Jesucrist al centre i vinculant la reflexió amb la pregària i l'experiència espiritual. Des de la doctrina social de l'Església, va subratllar també la responsabilitat de defensar la dignitat humana i combatre les injustícies. Una de les seves idees centrals va ser la necessitat de donar raons per a l'esperança, especialment quan moltes persones tenen dificultats per a imaginar el futur. Descriu els teòlegs com a «organitzadors comunitaris d'esperança» i destacà que aquesta tasca condueix a la fraternitat i al diàleg.

Inauguració de curs al Seminari Major Interdiocesà

Fou el 8 d'octubre: el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, va presidir les vespres solemnes, seguides d'un sopar de germanor. La trobada es va viure amb joia i esperança per l'augment de les vocacions.

El catecumenat, la nova normalitat

Romà Casanova, bisbe de Vic

Una realitat que no para de sorprendre'ns és el degoteig continu de persones —majoritàriament joves— que demanen el baptisme. Certament que el nombre, ara per ara, és poc significatiu, comparat amb la multitud d'infectats i joves que no han rebut els sagraments de la iniciació cristiana. L'apostasia silenciosa fa que, per a molts, Crist sigui un desconegut i que l'Església sigui mirada com una institució aliena a la realitat humana.

En una societat que sovint desconeix Crist, els joves que demanen el baptisme són un signe d'esperança

Tanmateix, enmig d'aquesta manca de llum, hi ha el cor humà. Mn. Jacint Verdaguer diu en un dels seus poemes: «Lo cor de l'home és una mar: / tot l'univers no l'ompliria.» Encara que, per als qui viuen enmig del remolí d'una societat materialista i hedonista sembli impossible, hi ha individus que deixen que del seu cor brollin els interrogants que menen a la recerca del sentit de l'existència. D'entre aquests sorgeixen els qui es troben amb el fet de Crist i de la seva Església i, com a conseqüència, truquen a les portes de les nostres parròquies i comunitats.

El Concili Vaticà II va establir: «S'ha de restaurar el catecumenat d'adults, distribuït en diversos graus [...]; d'aquesta manera, el temps del catecumenat, destinat a la convenient formació, es podrà santificar amb ritus sagrats, celebrats en moments successius» (SC, 64). Certament que en els anys seixanta del segle passat aquesta afirmació semblava quelcom innecessari en les nostres Esglésies, però el pas dels anys ha manifestat clarament la força profètica d'aquesta intuïció conciliar.

Al nostre bisbat tenim erigit, fa més de vint anys, el «catecumenat» com una institució que té la missió d'acollir i acompanyar tots aquells adults que demanen els sagraments de la iniciació cristiana: el baptisme, la confirmació i l'Eucaristia. Rest a clar —com ja indica el decret conciliar— que el catecumenat és el «temps» en què la persona es va obrint paulatinament al misteri cristià, per mitjà de la catequesi, la pregària, les experiències eclesials i l'acolliment de la comunitat eclesial.

Tenim al davant, doncs, un gran repte: acollir i acompanyar els qui, esdevenint catecúmens, s'incorporen a l'Església. Per aquesta raó, hem programat una matinal sobre el tema del catecumenat per al pròxim dia 29 d'octubre, al nostre Seminari. És bo formar-nos per a afrontar el millor possible la nova normalitat que és el catecumenat per als qui, fent una opció per Crist, volen ser membres de l'Església catòlica.

